

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Гж1 бр.450/11
23.02.2011.године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Божидара Вујичића, као председника већа, Мирјане Поповић и Радмиле Радуловић, као чланова већа, у правној ствари тужиоца Х. М. из Т., кога заступа Х. М., адвокат из Т., против тужене Р. С. – М. П., коју заступа Републички јавни правобранилац из К., ради исплате јубиларне награде, одлучујући о жалби тужиоца против пресуде Основног суда у Новом Пазару – Судска јединица у Тутину П-17-П1-1163/10(09) од 11.01.2011. године, у седници већа одржаној дана **23.02.2011. године**, донео је

П Р Е С У Д У

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Новом Пазару – Судска јединица у Тутину П-17-П1-1163/10(09) од 11.01.2011. године, а жалба тужиоца Х. М. из Т., **СЕ ОДБИЈА као неоснована.**

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом, у ставу један изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се тужена обавезе да му на име накнаде јубиларне награде за навршених 20 година радног стажа исплати износ од 35.821,25 динара, са порезима и доприносима за обавезно социјално осигурање, са каматом од 30.12.2009. године, као дана подношења тужбе па до исплате, као неоснован.

У ставу два изреке одлучено је да свака странка сноси своје парничне трошкове.

Против ове пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу, којом пресуду побија из свих разлога из чл.360. ЗПП-а.

Апелациони суд је испитао побијану пресуду, у смислу чл.372. ЗПП-а, па је нашао да је жалба неоснована.

Првостепена пресуда, не садржи битне повреде одредаба парничног поступка из чл.361. ст.2 тач.1, 2, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које Апелациони суд пази по службеној дужности и због којих би првостепена пресуда морала бити укинута, а не стоји ни битна повреда из тачке 12 овог члана на коју се жалбом указује.

Правилно је првостепени суд, оценом изведених доказа, утврдио да је тужилац у радном односу код Општинског суда у Тутину, а сада Основног суда у Новом Пазару – Судска јединица у Тутину од 08.05.1989.године и даље и да је сходно томе, као државни службеник на дан 08.05.2009.године навршио 20 година радног стажа. Тужилац је дана 29.12.2009.године поднео Општинском суду у Тутину захтев за исплату јубиларне награде за навршених 20

година радног стажа о ком захтеву није одлучено, нити је тужиоцу до закључења главне расправе исплаћена тражена накнада, нити је он због недоношења одлуке по његовом захтеву водио било који други, осим овог поступка. Иначе, износ просечне нето зараде у привреди Републике Србије за мај месец 2009. године износи 28.657,00 динара, с обзиром да тужилац по први пут потражује и остварује право на јубиларну награду. Првостепени суд је такође правилно утврдио да је одредбом чл.120. ст.1 тач.1 Закона о раду, предвиђено право запосленог на јубиларну награду уколико је иста предвиђена општим актом послодавца или уговором о раду, а право на јубиларну награду предвиђа и чл.26. Посебног колективног уговора за државне органе, тако да је послодавац ово право предвидео.

Међутим, првостепени суд правилно закључује да је тужбени захтев тужиоца за исплату јубиларне награде неоснован, јер је чл.28. Закона о буџету за 2009.годину, прописано да у буџетској 2009.години неће се вршити обрачун и исплата према Одлуци о примени Општег колективног уговора за све послодавце на територији Републике Србије и Анексу 1 Општег колективног уговора, као ни обрачун и исплата божићних, годишњих и јубиларних награда и других врста награда и бонуса предвиђених Посебним и Појединачним колективним уговорима за директне и индиректне кориснике средстава буџета Републике Србије, буџета локалне власти, организације обавезног социјалног осигурања и њихове кориснике, због чега је правилно одлучио када је тужбени захтев тужиоца одбио као неоснован.

Апелациони суд је ценио и жалбене наводе тужиоца да тужени тужиоцу не оспорава право на јубиларну награду, а да се разлози првостепене пресуде заснивају на Закону о буџету Републике Србије да се јубиларне награде не могу исплаћивати током 2009.године, али да је пресуда донета 11.01.2011.године, када тај закон не важи, због чега је пресуда незаконита, па је нашао да су ови жалбени наводи неосновани, јер је тужилац право на јубиларну награду стекао у 2009.години, а у тој години је Законом о буџету Републике Србије за 2009.годину било предвиђено ограничење у исплати јубиларних награда, за индиректне кориснике буџета у које је спадао тадашњи Општински суд у Новом Пазару, те да се приликом одлучивања мора имати у виду када је тужилац стекао право и да ли је тада била предвиђена исплата јубиларних награда, а не када је пресуда донета. Остали жалбени наводи да, уколико је суд сматрао да је ненадлежан, да је решењем требало тужбу одбацити, а не мериторно одлучити и одбити тужбени захтев због ненадлежности, што је у супротности са одредбама чл.16. ЗПП-а, су без утицаја на правилност и законитост побијане пресуде, с обзиром да је тужбени захтев тужиоца неоснован, са разлога што је Законом о буџету за 2009.годину и Законом о буџетском систему, изречена забрана обрачуна и исплате јубиларних награда и других врста награда и бонуса, предвиђених Посебним и Појединачним колективним уговорима за директне и индиректне кориснике средстава Републике Србије, па је првостепени суд, правилно примењујући материјално право, донео правилну одлуку када је одлучио као у ставу 1 изреке побијане пресуде.

Са напред наведених разлога, жалба тужиоца је неоснована, због чега је Апелациони суд, на основу чл.375. ЗПП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић, с.р.**